

Štev. 2. in 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1910.

Leto XI.

Žalost na potovanju.

Pride žalost do potočka;
naj li vanj se potopi?
Kaj potočku hoče žalost!
Ves vesel naprej hiti.

Žvižga kos, prepeva slavec:
zlatih strun je pesem to.
Žalosti ni tamkaj mesta,
kjer prepevajo tako.

Ličeca kot mak rdeča,
smeh vesel na njih vsak čas;
kdo si, malček — debelušček?
„Jankec sem Martinkov jaz!“

Morda v srčecu prečistem
tvojem je prostorček skrit,
da bi vanj se naselila?
Žalost, pojdi se soliti!

Kmetič vstaja v rani uri,
truden v mraku lega spat,
v radost da pomlad mu cvetja,
a jesen v plačilo sad.

Delo je uspeh rodilo,
naj pokoj ga posladi.
Koder vlada tiha sreča,
žalosti nikoli ni.

K dobrovoljčku se napoti.
Hm, prijatelj, zdaj le glej!
He, klobuček brž postrani,
pa naprej — juhej, juhej!

Ali ni nikjer nikogar,
da bi vase jo sprejel?
Žalost — ah, kaj bo iz tega,
ves je svet lep in vesel!

Pa je mati tam živela,
živel sin nepridiprav,
kvartopirec in pijanček,
samoljuben, svojeglav.

Nič mu ni ukazovala,
milo ga prosila je —
glasnejše pa kot beseda
solza govorila je.

Vse je bilo brez uspeha,
pot je šla čimbolj navzdol,
in srce je krvavelo;
kaj je še bridkejša bol?

Žalost težka je dospela,
da v srce se potopi,
pa je v srcu tem ostala
tja do konca tožnih dni.

E. Gangl.

